

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/59/2014
Identifikačné číslo spisu:	3810010912
Dátum vydania rozhodnutia:	04.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3810010912.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 4. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci proti obvinenému Ing. V. W. pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3 To 130/2011 zo dňa 26. marca 2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. V. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1 T 312/2010 zo dňa 28. septembra 2011 bol obvinený Ing. V. W. uznaný vinným zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v jeho výrokovej časti. Za to mu bol podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výške 1000 eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. bol obvinenému pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu ustanovený náhradný trest odňatia slobody na 2 (dva) mesiace.

Súčasne bol obvinený zaviazaný k povinnosti na náhradu škody poškodenej MUDr. W. V. vo výške 600,89 eur.

Uznesením zo dňa 26. marca 2012, sp. zn. 3 To 130/2011, Krajský súd v Trenčíne podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Obvinený Ing. V. W. prostredníctvom obhajcu podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. I keď explicitne neuviedol paragrafové označenie dovolacích dôvodov, z jeho obsahu vyplýva, že ho oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por. Z obsahu odôvodnenia dovolania totiž nepochybne vyplýva, že obvinený namietal jednak, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (táto námietka zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods.

1 písm. g/ Tr. por.) a jednak, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá námietka zodpovedá dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Obvinený v odôvodnení dovolania vyjadril názor, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že skutok, zo spáchania ktorého bol obvinený, sa nestal, resp. že ho nemohol spáchať, pretože v inkriminovanom čase sa nenachádzal na mieste činu. V nadväznosti na túto argumentáciu, poukázal na obsah niektorých vo veci vykonaných dôkazov, najmä na výpovede svedkov B. I. , Ing. V. E. a úradný záznam príslušníka polície nstržm. G. W.. Podľa názoru dovolateľa tento úradný záznam nebol vykonaný „zákomom predpísaným spôsobom, pretože obvinený nebol poučený o svojich právach, nie je uvedené ako bola overená jeho totožnosť, nie sú uvedené časové údaje a záznam neobsahuje konkretizáciu poškodených fólií“. Ďalej argumentoval, že súd sa nezaoberal nájomnou zmluvou medzi poškodenou a ním, ako konateľom spoločnosti T. spol. s r.o., podľa ktorej bol jediným oprávneným užívateľom nehnuteľnosti.

V záverečnej časti odôvodnenia dovolania obvinený svoju dovoláciu argumentáciu zhrnul, keď uviedol, že dôvody, o ktoré súd svoje rozhodnutie o jeho vine oprel sú nepresvedčivé, podané tak, aby bola preukázaná jeho vina a opätovne poukázal na výpovede vyššie uvedených svedkov. Má za to, že rozhodnutia okresného i krajského súdu „vychádzajú zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený a na základe toho bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu, ktorý nespáchať“. Podľa jeho názoru skutok nemôže byť trestným činom, ani vzhľadom na výšku preukázanej škody.

Konkrétny návrh, ako má dovolací súd o dovolaní rozhodnúť, obvinený v dovolaní neuviedol. Z jeho obsahu však možno vyvodíť, že sa domáha, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a aby napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, ako aj rozsudok Okresného súdu Prievidza zrušil a vec vrátil tomuto súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. samosudca súdu prvého stupňa doručil rovnopis dovolania ostatným procesným stranám na vyjadrenie.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že obvinený svojim dovolaním namieta hodnotenie dôkazov a správnosť a úplnosť zisteného skutku, pričom však správnosť a úplnosť skutkových okolností dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Navrhla preto dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadrila aj poškodená MUDr. W. V.. Uviedla, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutie súdu je správne a zákonné. Právny názor obvineného považuje za jeho „subjektívny a veľmi jednostranný názor“ na predmetnú vec. Svoje dovolanie opiera o námietky voči skutkovým zisteniam, ktoré nie je možné v rámci dovolacieho konania preskúmať. Nie je pravdivé tvrdenie obvineného, že existovala nájomná zmluva, on sám opakovane predkladal iba viaceré verzie falzifikátu takejto zmluvy. Poškodená preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou, a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, ako odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní obvineného Ing. V. W. podaného proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolaní došlo na Okresnom súde Prievidza , t.j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený v texte odôvodnenia dovolania poukázal na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z obsahu príslušných častí trestného spisu vyplýva, že vo veci v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní, bol vypočutý celý rad svedkov, znalec, oboznámené boli listinné dôkazy zadokumentované v trestnom spise. Obvinený oprel svoje dovolanie predovšetkým o tvrdenie, že vo veci vykonané dôkazy neboli konajúcimi súdmi správne vyhodnotené a ďalej o tvrdenie, že úradný záznam príslušníka polície G. W. nebol vykonaný zákonným spôsobom.

Posledne uvedená dovolacia námietka obvineného implikuje dovolací dôvod uvedený § 371 ods.1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého zákonného ustanovenia napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Obvinený je toho názoru, že okresný súd niektoré dôkazy nevykonal vôbec, resp. tie, ktoré vykonal, nesprávne vyhodnotil. Podľa jeho presvedčenia nebol v rámci trestného konania získaný a vykonaný taký dôkaz, ktorý by preukazoval, že by sa v inkriminovanom čase nachádzal na mieste činu a ktorý by ho v konečnom dôsledku usvedčoval zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Obvinený v tejto časti svojho dovolania sa prevažne zaoberal rozborom dôkaznej situácie a jednotlivých vo veci vykonaných dôkazov, pričom namietal správnosť zisteného skutkového stavu, vrátane správnosti právnej kvalifikácie z pohľadu ustálenej výšky spôsobenej škody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere uzavrel, že právny názor dovolateľa nie je možné akceptovať, pretože tento predstavuje prevažne iba jeho subjektívny názor a ako taký nemôže zakladať záver o nezákonnosti vykonania dokazovania v posudzovanej veci. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že výpovede vypočutých svedkov boli vykonané v súlade so všetkými procesnými zákonnými ustanoveniami a tieto je treba považovať za plne relevantné aj z hľadiska hodnotenia ich vecnej stránky. Vo veci neboli vykonané žiadne také dôkazy, na základe ktorých by bolo možné zásadne spochybniť správnosť a zákonnosť výsledkov dokazovania v celom svojom súhrne.

V súvislosti s dovolacou námietkou obvineného, že v rámci dokazovania v posudzovanom prípade, nebolo vykonané dokazovanie v náležitom rozsahu, treba zdôrazniť, že proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania, je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení súdu, znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa založenú na tvrdení, že úradný záznam nstržm. G. W. je dôkazom neprípustným, v danej súvislosti treba zdôrazniť, že tento listinný dôkaz zo dňa 20. mája 2008, nachádzajúci sa na č.l. 220 vyšetrovacieho spisu, bol vyhotovený v rámci priestupkového konania č. ORP-P-537/PD-2008 a ktorý po odovzdaní veci, podľa § 60 ods. 3 písm. c/ zákona č.372/90 Zb. o

priestupkoch, Oddeleniu skráteného vyšetrovania Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prievidzi, sa stal súčasťou vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-1234/1-OSV-PD-2008. Obsah úradného záznamu policajt Obvodného oddelenia PZ Prievidza, nstržm. G. W. potvrdil pri podaní vysvetlenia v zmysle § 203 ods. 1 písm. a/ Tr. por. poverenému príslušníkovi PZ dňa 3. novembra 2008 (úradný záznam z č.l. 92 vyšetrovacieho spisu) a následne aj vo svojej výpovedi urobenej na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Prievidza konanom dňa 23. mája 2011 za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu (č.l. 363-364 súdneho spisu). Obsah priestupkového spisu z č.l. 215-229 vyšetrovacieho spisu (okrem ďalších listinných dôkazov) bol na tomto hlavnom pojednávaní v súlade s ustanovením § 269 Tr. por. prečítaný.

Z uvedenej faktografie postupu orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúceho súdu je nepochybne zrejmé, že vykonané dokazovanie výsluchom svedka, resp. prečítaním listinných dôkazov, bolo vykonané plne lege artis a preto dovolacie námietky obvineného spočívajúce v tvrdení, že súd vykonal časť dokazovania nezákonným spôsobom, resp. že nevykonal ďalšie dokazovanie, je treba považovať z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. za irelevantné.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností, prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní, môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného Ing. V. W. to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., zo spáchania ktorého trestného činu bol obvinený uznaný vinným. V danej súvislosti treba zdôrazniť, že obvinený v rámci svojho dovolania iba zopakoval právnu argumentáciu, ktorú uviedol už vo svojom odvolaní, o ktorom riadnom opravnom prostriedku rozhodol Krajský súd v Trenčíne svojim uznesením zo dňa 26. marca 2012, sp. zn. 3 To 130/2011.

Neobstoí ani námietka obvineného, že skutok bol nesprávne právne kvalifikovaný vzhľadom na výšku spôsobenej škody, ktorá neprevyšuje sumu 266 eur. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že výška škody bola na základe vykonaného dokazovania ustálená na sumu 600,89 eur, ktorá suma násobne prevyšuje sumu, ktorou je definovaná malá škoda podľa § 125 ods. 1 Tr. por. Podľa tohto zákonného ustanovenia, škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného Ing. V. W., nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jeho

dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.